

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

4.1 ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาลักษณะปัญหาการปรับตัว และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น โดยพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามเพศและหลักสูตร แยกประเภท นำเสนอตามลำดับ โดยมีรายละเอียดของข้อมูลที่เสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

4.1.1 ลักษณะปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

4.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดรหัส สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ

X1 หมายถึง ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย

X2 หมายถึง ปัญหาด้านการเงินและที่อยู่อาศัย

X3 หมายถึง ปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ

X4 หมายถึง ปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางสังคม

X5 หมายถึง ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว

X6 หมายถึง ปัญหาด้านการปรับตัวทางเพศ

- X7 หมายถึง ปัญหาด้านบ้านและครอบครัว
- X8 หมายถึง ปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา
- X9 หมายถึง ปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน
- X10 หมายถึง ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา
- X11 หมายถึง ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน
- X หมายถึง ปัญหาการปรับตัวรวมทุกด้าน
- Y หมายถึง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย
- r หมายถึง สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

4.1.1 ลักษณะปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา

4.1.1.1 ลักษณะปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุข สิรินธร จังหวัดขอนแก่น โดยรวมทุกหลักสูตร

ตารางที่ 4.1 ร้อยละและอันดับของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
ของนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	53.65	23.22	15.68	6.99	45.90	7
2. X2	56.12	21.07	12.09	10.22	43.37	8
3. X3	39.45	29.58	19.54	10.67	59.78	4
4. X4	47.02	29.54	14.88	8.17	52.58	5
5. X5	38.81	32.13	16.87	11.89	60.89	3
6. X6	62.72	17.58	10.70	8.91	37.19	10
7. X7	70.60	12.68	6.95	8.88	28.51	11
8. X8	60.49	20.42	11.19	6.83	38.44	9
9. X9	32.62	27.84	21.16	15.00	64.00	2
10. X10	48.74	21.08	15.03	14.02	50.12	6
11. X11	34.88	22.90	18.21	22.96	64.07	1
รวม 11 ด้าน	49.56	23.46	14.75	11.32	49.53	

จากตารางที่ 4.1 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาวิทยาลัยการ
สาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน โดยไม่คิदन้าหนักความมากน้อยของการเป็นปัญหา
พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง และสอง ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกัน ได้แก่ ด้านหลักสูตร

และการสอน คิดเป็นร้อยละ 64.07 และ ด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ 64.00 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 3 ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 60.89 และปัญหาที่พบในอันดับที่ 4 คือ ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 59.78

ส่วนด้านที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 7 ถึงอันดับที่ 11 คือ ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ร้อยละ 45.90 ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 43.37 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 38.44 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 37.19 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 28.51 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 12.68 ถึงร้อยละ 32.13 เห็นว่าตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 6.95 ถึงร้อยละ 21.16 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 6.83 ถึงร้อยละ 22.96 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหาร้อยละ 49.53 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 23.46 นักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.75 และนักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 11.32

4.1.1.2 ลักษณะปัญหาการปรับตัว ของนักศึกษาชาย วิทยาลัยการสาธารณสุข สิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.2 ร้อยละและอันดับของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
ของนักศึกษาชาย วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	53.40	23.30	15.53	7.37	46.20	8
2. X2	50.45	22.54	14.07	12.22	48.83	7
3. X3	40.02	29.40	19.04	11.22	59.67	3
4. X4	47.08	29.40	14.67	8.61	52.68	5
5. X5	40.19	32.70	15.50	11.03	59.23	4
6. X6	59.04	19.21	11.20	10.50	40.91	9
7. X7	70.26	13.80	6.48	8.90	29.19	11
8. X8	60.93	20.98	10.22	6.60	37.80	10
9. X9	35.74	26.72	20.29	14.57	61.58	2
10. X10	49.59	22.56	13.97	12.99	49.52	6
11. X11	32.94	22.82	18.30	24.69	65.81	1
รวม 11 ด้าน	49.06	23.95	14.48	11.70	50.13	

จากตารางที่ 4.2 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาชาย วิทยาลัยการ
สาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน โดยไม่คตินำหนักความมากน้อยของการเป็นปัญหา
พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ
65.81 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 2 ด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ 61.58 ปัญหาที่พบเป็น
อันดับที่ 3 และอันดับที่ 4 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกัน ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ

59.67 และด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 59.23 ตามลำดับ และปัญหาที่พบในอันดับที่ 5 คือ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 52.68

ส่วนปัญหาที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 9 ถึงอันดับที่ 11 คือปัญหาด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 40.91 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 37.80 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 29.19 สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านหลักสูตร และการสอน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 13.80 ถึงร้อยละ 32.70 เห็นว่าตนมีปัญหาน้อยเล็กน้อย ร้อยละ 6.48 ถึงร้อยละ 20.29 เห็นว่าตนมีปัญหาระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 6.60 ถึงร้อยละ 24.69 เห็นว่าตนมีปัญหาระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหา ร้อยละ 50.13 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาน้อยเล็กน้อย ร้อยละ 23.95 นักศึกษาที่เห็นว่าเป็นปัญหาระดับปานกลาง ร้อยละ 14.48 และนักศึกษาที่เห็นว่าเป็นปัญหาระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 11.70

4.1.1.3 ลักษณะปัญหาการปรับตัว ของนักศึกษาหญิง วิทยาลัยการ สาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.3 ร้อยละและอันดับ ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
ของนักศึกษาหญิง วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	53.98	23.12	15.89	6.82	45.83	7
2. X2	63.66	19.11	9.46	7.55	36.11	9
3. X3	38.69	29.81	20.19	9.94	59.94	4
4. X4	46.75	29.71	15.16	7.58	52.45	5
5. X5	36.97	31.24	18.69	13.03	62.96	2
6. X6	67.61	15.41	10.03	6.78	32.23	10
7. X7	71.05	11.18	7.58	8.85	27.61	11
8. X8	60.86	19.68	12.48	7.13	39.30	8
9. X9	28.47	29.33	22.32	19.08	70.73	1
10. X10	47.61	19.11	16.43	15.38	50.92	6
11. X11	37.45	22.99	18.09	20.67	61.75	3
รวม 11 ด้าน	50.28	22.79	15.12	11.16	49.08	

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาหญิง วิทยาลัยการ
สาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน โดยไม่คิดน้ำหนักความมากน้อยของการเป็นปัญหา
พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง ด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ 70.73 ปัญหาที่
พบในอันดับที่ 2 ได้แก่ ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 62.96 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 3 คือด้าน
หลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ 61.75 ปัญหาที่พบในอันดับที่ 4 คือ ด้านกิจกรรมทางสังคม

นันทนาการ ร้อยละ 59.94 ปัญหาอันดับที่ 5 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 52.45 และ ปัญหาอันดับที่ 6 ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ร้อยละ 50.92

ส่วนปัญหาที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 7 ถึงอันดับที่ 11 คือปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนากายาร่างกาย ร้อยละ 45.83 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 39.30 ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 36.11 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 32.23 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 27.61 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านการปรับตัวทางการเรียน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 11.18 ถึงร้อยละ 31.24 เห็นว่าตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 7.58 ถึงร้อยละ 22.32 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 6.78 ถึงร้อยละ 20.67 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหา ร้อยละ 49.08 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 22.79 นักศึกษาที่เห็นว่เป็น ปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.12 และนักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 11.16

4.1.1.4 ลักษณะปัญหาการปรับตัว ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร
 สาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.4 ร้อยละและอันดับ ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
 ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยการ
 สาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	55.30	23.46	14.60	6.20	44.26	8
2. X2	53.59	22.24	12.64	10.86	45.74	7
3. X3	41.81	30.49	18.35	9.07	57.91	4
4. X4	49.26	30.53	13.92	6.67	51.12	5
5. X5	41.84	33.12	15.25	9.89	58.27	3
6. X6	61.90	19.05	10.42	8.50	37.97	9
7. X7	68.06	13.38	6.52	7.11	27.00	11
8. X8	62.74	21.56	9.49	5.02	36.08	10
9. X9	36.65	27.91	20.23	12.38	60.53	2
10. X10	51.18	22.09	13.82	11.20	47.11	6
11. X11	34.70	22.85	18.40	22.45	63.69	1
รวม 11 ด้าน	50.64	24.24	13.97	9.94	48.15	

จากตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาหลักสูตร
 ประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน
 โดยไม่คิดน้ำหนักความมากน้อยของการเป็นปัญหา พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง
 ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ 63.69 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 2 ด้านการปรับตัว

ทางการเรียน ร้อยละ 60.53 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 3 ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 58.27 ปัญหาที่พบในอันดับที่ 4 คือ ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 57.91 และปัญหาที่พบในอันดับที่ 5 คือ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 51.12

ส่วนปัญหาที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 7 ถึงอันดับที่ 11 คือปัญหาด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 45.74 ด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ร้อยละ 44.26 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 37.97 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 36.08 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 27.00 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 13.38 ถึงร้อยละ 33.12 เห็นว่าตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 6.52 ถึงร้อยละ 20.23 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 5.02 ถึงร้อยละ 22.45 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหาร้อยละ 48.15 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 24.24 นักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 13.97 และนักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 9.94

4.1.1.5 ลักษณะปัญหาการปรับตัว ของนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล
วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.5 ร้อยละและอันดับ ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
ของนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัด
ขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	53.86	22.56	17.44	6.02	46.02	7
2. X2	66.02	17.73	9.15	6.88	33.75	9
3. X3	39.38	29.20	19.66	9.32	58.18	3
4. X4	48.18	28.58	14.38	7.56	50.51	5
5. X5	37.50	31.31	17.39	13.75	62.44	2
6. X6	70.00	14.43	8.92	6.59	29.94	10
7. X7	72.67	10.00	6.93	9.20	26.14	11
8. X8	61.65	18.13	12.22	7.10	37.44	8
9. X9	28.81	30.28	20.11	18.35	68.75	1
10. X10	49.38	18.81	15.57	15.57	49.94	6
11. X11	43.52	25.11	15.06	16.25	56.42	4
รวม 11 ด้าน	51.91	22.38	14.26	10.60	47.23	

จากตารางที่ 4.5 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล
วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน โดยไม่คิณน้ำหนัความมากน้อยของการ
เป็นปัญหา พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ด้านการปรับตัวทางการเรียน คิด
เป็นร้อยละ 68.75 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 2 ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 62.44 ปัญหาที่พบ

เป็นอันดับที่ 3 ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 58.18 ปัญหาที่พบในอันดับที่ 4 ด้านหลักสูตรและการสอน ร้อยละ 56.42 และปัญหาที่พบในอันดับที่ 5 คือ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 50.51

ส่วนปัญหาที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 8 ถึงอันดับที่ 11 คือปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 37.44 ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 33.75 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 29.94 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 26.14 ตามลำดับ สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านการปรับตัวทางการเรียน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 10.00 ถึงร้อยละ 31.31 เห็นว่าตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 6.93 ถึงร้อยละ 20.11 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 6.02 ถึงร้อยละ 18.35 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหาร้อยละ 47.23 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 22.38 นักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.26 และนักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 10.60

4.1.1.6 ลักษณะปัญหาการปรับตัว ของนักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงาน
เภสัชกรรม วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.6 ร้อยละและอันดับ ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน และรวมปัญหาทั้ง 11 ด้าน
ของนักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร
จังหวัดขอนแก่น

ปัญหา รายด้าน	ไม่เป็น ปัญหา	เป็นปัญหา			รวมเป็น ปัญหา	อันดับ ของปัญหา
		เล็กน้อย	ปานกลาง	มาก		
1. X1	43.66	27.93	18.29	15.37	61.59	7
2. X2	46.22	20.61	14.76	13.41	48.78	9
3. X3	29.27	26.10	26.59	23.05	75.73	4
4. X4	31.59	25.85	24.39	18.17	68.41	5
5. X5	24.15	27.68	25.12	23.05	75.85	3
6. X6	51.83	15.85	16.10	16.22	48.17	10
7. X7	62.32	9.76	9.51	18.41	37.68	11
8. X8	45.61	19.39	18.78	16.71	54.88	8
9. X9	17.56	22.20	28.78	31.46	82.44	2
10. X10	33.29	18.90	20.85	26.95	66.71	6
11. X11	17.32	18.41	23.90	40.37	82.68	1
รวม 11 ด้าน	36.62	21.15	20.64	22.11	63.90	

จากตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาปัญหาการปรับตัวทั้งหมด ที่นักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงาน
เภสัชกรรม วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น รายงาน โดยไม่คำนึงว่านักควมมาก
น้อยของการเป็นปัญหา พบว่า นักศึกษามีปัญหา มากเป็นอันดับหนึ่ง และสอง ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกัน
ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ 82.68 และ ด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ

82.44 ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 3 และอันดับ 4 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกัน ได้แก่ ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 75.85 และด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 75.73 ปัญหาที่พบในอันดับที่ 5 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 68.41 ปัญหาที่พบอันดับที่ 6 ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ร้อยละ 66.71 ปัญหาที่พบอันดับที่ 7 ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย ร้อยละ 61.59 ปัญหาที่พบอันดับที่ 8 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 54.88 ปัญหาที่พบอันดับที่ 9 คือด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 48.78 และปัญหาที่พบอันดับที่ 10 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 48.17

ส่วนปัญหาที่มีผู้เป็นปัญหาดังแต่ร้อยละ 45 ลงไป ได้แก่ ปัญหาอันดับที่ 11 ด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 37.68 สรุปได้ว่า ด้านที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว

ส่วนความมากน้อยของปัญหาที่นักศึกษาประสบในด้านต่าง ๆ นั้น พบว่า ในช่วงร้อยละ 9.76 ถึงร้อยละ 27.93 เห็นว่าตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 9.51 ถึงร้อยละ 28.78 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับปานกลาง ส่วนร้อยละ 13.41 ถึงร้อยละ 40.37 เห็นว่าตนมีปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า โดยเฉลี่ยมีนักศึกษาประสบปัญหา ร้อยละ 63.90 ในจำนวนนี้นักศึกษาที่เห็นว่ตนมีปัญหาเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 21.15 นักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ร้อยละ 20.64 และนักศึกษาที่เห็นว่เป็นปัญหาในระดับมากถึงมากที่สุด ร้อยละ 22.11

4.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น โดยส่วนรวม

ตารางที่ 4.7 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 254 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.3725 *	1											
X3	.6015 *	.5740 *	1										
X4	.5671 *	.4976 *	.7475 *	1									
X5	.5656 *	.4613 *	.6688 *	.7842 *	1								
X6	.4672 *	.5172 *	.5874 *	.6301 *	.6140 *	1							
X7	.4349 *	.4831 *	.5525 *	.5926 *	.6613 *	.5562 *	1						
X8	.4340 *	.4546 *	.6001 *	.6789 *	.6905 *	.5551 *	.6355 *	1					
X9	.4295 *	.3720 *	.5940 *	.6177 *	.6926 *	.4724 *	.5449 *	.6582 *	1				
X10	.4465 *	.3861 *	.5653 *	.5325 *	.5787 *	.4794 *	.5328 *	.6869 *	.7057 *	1			
X11	.3029 *	.3502 *	.4165 *	.3818 *	.4084 *	.4100 *	.4653 *	.5145 *	.5375 *	.5947 *	1		
X	.6448 *	.6428 *	.8136 *	.8257 *	.8408 *	.7391 *	.7575 *	.8199 *	.8085 *	.7971 *	.6783 *	1	
Y	-.0117 *	.1125 *	.1513 *	.0898 *	.0778 *	.0953 *	.1470 *	.1437 *	-.0214 *	.1233 *	.1867 *	.1334 *	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.7 แบ่งการวิเคราะห์ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน นักศึกษาที่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งมาก มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาการปรับตัวด้านอื่น ๆ มากด้วย ตัวอย่างเช่น เมื่อนักศึกษาคนใดคนหนึ่ง มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียนมาก นักศึกษาคนนั้น มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัวมากด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงยิ่ง กับ ด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) ($r = .7842$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1334$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวด้านหลักสูตรและการสอน (X11) ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ (X3) ด้านบ้านและครอบครัว (X7) ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา (X8) ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา (X10) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1867, .1513, .1470, .1437$ และ $.1233$ ตามลำดับ) ส่วนปัญหาที่เหลืออีก 6 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชาย วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.8 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษาชาย วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 138 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.3812 *	1											
X3	.6279 *	.5890 *	1										
X4	.5705 *	.5650 *	.7696 *	1									
X5	.5829 *	.5455 *	.6984 *	.7920 *	1								
X6	.4720 *	.6012 *	.6452 *	.6977 *	.6971 *	1							
X7	.4509 *	.5406 *	.5956 *	.6490 *	.7067 *	.6264 *	1						
X8	.4178 *	.5195 *	.5874 *	.7027 *	.7403 *	.6011 *	.7244 *	1					
X9	.3584 *	.4851 *	.6412 *	.6377 *	.6769 *	.5917 *	.6102 *	.6849 *	1				
X10	.4017 *	.4917 *	.5869 *	.5965 *	.6416 *	.5639 *	.6494 *	.7475 *	.7172 *	1			
X11	.2520 *	.3655 *	.4229 *	.4141 *	.4896 *	.4370 *	.5328 *	.4979 *	.5830 *	.5900 *	1		
X	.6106 *	.6998 *	.8208 *	.8458 *	.8689 *	.7970 *	.8109 *	.8316 *	.8225 *	.8238 *	.6825 *	1	
Y	.1439 *	.0968 *	.2796 *	.2666 *	.2221 *	.1761 *	.2224 *	.2441 *	.0746 *	.2448 *	.1707 *	.2456 *	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.8 แบ่งผลการวิเคราะห์ ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน นักศึกษาชายที่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งมาก มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาการปรับตัวด้านอื่น ๆ มากด้วย อาทิ เช่น นักศึกษาชายคนใด มีปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกายมาก นักศึกษาชายคนนั้น ก็จะมีปัญหาด้านหลักสูตรและการสอนสูงไปด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการปรับตัวด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) กับด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงยิ่ง ($r = .7920$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2456$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ (X3) และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2796, .2666$) ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา (X10) ด้านบ้านและครอบครัว (X7) ด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) ด้านการปรับตัวทางเพศ (X6) ด้านหลักสูตรและการสอน (X11) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2448, .2224, .2221, .1761$ และ $.1707$ ตามลำดับ)

4.1.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษานิติ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษานฤๅง วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 116 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.3784 *	1											
X3	.5609 *	.6058 *	1										
X4	.5640 *	.4436 *	.7134 *	1									
X5	.5531 *	.4360 *	.6307 *	.7768 *	1								
X6	.4661 *	.3349 *	.5152 *	.5466 *	.5474 *	1							
X7	.4179 *	.4546 *	.4965 *	.5186 *	.6067 *	.4829 *	1						
X8	.4656 *	.4197 *	.6199 *	.6400 *	.6134 *	.5158 *	.5158 *	1					
X9	.5475 *	.3090 *	.5344 *	.5931 *	.7031 *	.3574 *	.4667 *	.6186 *	1				
X10	.5227 *	.3047 *	.5351 *	.4390 *	.4838 *	.3947 *	.3852 *	.5942 *	.6842 *	1			
X11	.3861 *	.3031 *	.4163 *	.3445 *	.3247 *	.3514 *	.3877 *	.5635 *	.5160 *	.6309 *	1		
X	.7027 *	.5937 *	.8030 *	.7949 *	.8124 *	.6583 *	.6895 *	.8043 *	.8023 *	.7660 *	.6800 *	1	
Y	-.2091 *	.1169 *	.0050 *	-.1151 *	-.0703 *	-.0186 *	.0724 *	.0320 *	-.1122 *	-.0004 *	.2016 *	.0019 *	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.9 แบ่งผลการวิเคราะห์ ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน นักศึกษาหญิงที่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งมาก มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านอื่น ๆ มากด้วย ตัวอย่างเช่น ถ้านักศึกษาหญิงคนใดมีปัญหาการปรับตัวด้านหลักสูตรและการสอนมาก นักศึกษาหญิงคนนั้นจะมีปัญหาด้านการเงินและที่อยู่อาศัยสูงมากด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) กับด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงยิ่ง ($r = .7768$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .0019$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ วิทยาลัยการสาธารณสุข
สิรินธร จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ จำนวน 149 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.3531 *	1											
X3	.5144 *	.5689 *	1										
X4	.4516 *	.5124 *	.7281 *	1									
X5	.4655 *	.5280 *	.6678 *	.7737 *	1								
X6	.3981 *	.5537 *	.5256 *	.6376 *	.6476 *	1							
X7	.3660 *	.4744 *	.5189 *	.5958 *	.7437 *	.5579 *	1						
X8	.2937 *	.4288 *	.4972 *	.6243 *	.6636 *	.5168 *	.6167 *	1					
X9	.2898 *	.4351 *	.5468 *	.5380 *	.6237 *	.4347 *	.5532 *	.6855 *	1				
X10	.3489 *	.4518 *	.4755 *	.5360 *	.6061 *	.4224 *	.5964 *	.7486 *	.7076 *	1			
X11	.2202 *	.3510 *	.3491 *	.3648 *	.4607 *	.3674 *	.4976 *	.5428 *	.5921 *	.6112 *	1		
X	.5316 *	.6807 *	.7563 *	.7999 *	.8560 *	.7200 *	.7765 *	.8031 *	.7991 *	.8091 *	.6970 *	1	
Y	.0323 *	.0275 *	.1915 *	.1313 *	.2000 *	.0607 *	.1842 *	.1909 *	.0399 *	.1497 *	.1793 *	.1687 *	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.10 แบ่งผลการวิเคราะห์ ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ ที่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งมาก มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านอื่น ๆ มากด้วย อาทิเช่น นักศึกษาคนหนึ่งมีปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางสังคมสูง นักศึกษานั้นก็จะมีปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการสูงด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีความสัมพันธ์ทางบวกที่สูงยิ่ง กับปัญหาการปรับตัวด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) ($r = .7737$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1687$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านบ้านและครอบครัว และด้านหลักสูตรและการสอน ($r = .2000, .1915, .1909, .1842$ และ $.1793$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**4.1.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น**

ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล จำนวน 64 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.5496 *	1											
X3	.5854 *	.7232 *	1										
X4	.5988 *	.5071 *	.6760 *	1									
X5	.5793 *	.4691 *	.5926 *	.7649 *	1								
X6	.4992 *	.3944 *	.5360 *	.4894 *	.5490 *	1							
X7	.4042 *	.4417 *	.4004 *	.3849 *	.5398 *	.4030 *	1						
X8	.5204 *	.4058 *	.6098 *	.6161 *	.6195 *	.5248 *	.4713 *	1					
X9	.5304 *	.3226 *	.5550 *	.6612 *	.7363 *	.4533 *	.4429 *	.5964 *	1				
X10	.5512 *	.3603 *	.5363 *	.4188 *	.4762 *	.4941 *	.3774 *	.5526 *	.6370 *	1			
X11	.3957 *	.3561 *	.3684 *	.2976 *	.3086 *	.3660 *	.3254 *	.4358 *	.3972 *	.5545 *	1		
X	.7495 *	.6586 *	.8027 *	.7858 *	.8175 *	.6914 *	.6233 *	.7754 *	.2053 *	.7626 *	.6166 *	1	
Y	-.0855	.0954	.1286	.0445	-.0432	.0691	.1335	.1294	-.0550	.1611	.1420	.0905	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.11 แบ่งผลการวิเคราะห์ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน นักศึกษาที่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่งมาก มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านอื่น ๆ มากด้วย ตัวอย่างเช่น นักศึกษาทันตภิบาลคนหนึ่ง มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียนมาก นักศึกษาคนนั้นจะมีปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัวมากตามด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว (X5) กับด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงยิ่ง ($r = .7649$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($r = .0905$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการปรับตัวด้านสุขภาพและพัฒนาร่างกาย (X1) ด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว (X5) และด้านการปรับตัวทางการเรียน (X9) มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ ($r = -.0855, -.0432$ และ $-.0550$)

4.1.2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัด
ขอนแก่น

ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ
นักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม จำนวน 41 คน

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X	Y
X1	1												
X2	.2437 *	1											
X3	.6263 *	.4857 *	1										
X4	.5712 *	.4767 *	.7306 *	1									
X5	.5817 *	.3827 *	.5165 *	.7188 *	1								
X6	.4644 *	.4420 *	.7066 *	.6657 *	.5572 *	1							
X7	.3612 *	.5292 *	.5809 *	.6120 *	.4616 *	.5845 *	1						
X8	.3157 *	.6047 *	.5301 *	.6676 *	.5990 *	.5481 *	.6683 *	1					
X9	.3322 *	.2592 *	.4647 *	.5224 *	.5335 *	.4577 *	.4192 *	.3066 *	1				
X10	.2801 *	.2267 *	.6117 *	.3905 *	.2445 *	.5101 *	.3526 *	.4195 *	.5581 *	1			
X11	.1477 *	.1281 *	.3791 *	.2318 *	.0081 *	.3209 *	.3252 *	.1590 *	.3001 *	.4465 *	1		
X	.6198 *	.6243 *	.8548 *	.8451 *	.7053 *	.8083 *	.7595 *	.7383 *	.6726 *	.6522 *	.4625 *	1	
Y	-.0893 *	.1905 *	.0169 *	.0085 *	-.0500 *	.0781 *	.0331 *	-.0166 *	-.2469 *	-.0175 *	-.0133 *	-.0084 *	1

* $p < .05$

จากตารางที่ 4.12 แบ่งผลการวิเคราะห์ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

(1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันของปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน

พบว่า ปัญหาการปรับตัวในเกือบทุกคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้น 12 คู่ ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน กับ ด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และด้านการปรับตัวทางการเรียน ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา กับ ด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านอารมณ์และส่วนตัว และด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน กับด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการปรับตัวด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ (X3) ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (X4) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูง ($r = .7306$)

(2) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = -.0084$)

(3) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน ทั้ง 11 ด้าน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย (X1) ด้านอารมณ์และส่วนตัว (X5) ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา (X8) ด้านการปรับตัวทางการเรียน (X9) ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา (X10) และด้านหลักสูตรและการสอน (X11) มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = -.0895, -.0500, -.0166, -.2469, -.0176$ และ $-.0133$)

4.2 การอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาปัญหาการปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยแยกอภิปรายได้ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

4.2.1 ศึกษาลักษณะของปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

4.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัวด้านต่าง ๆ ของนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

4.2.1 ลักษณะของปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา

4.2.1.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ปัญหาที่นักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น โดยส่วนรวมประสบ ที่เป็นปัญหามากที่สุด และรองลงมาตามลำดับ ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ 64.07 ซึ่งใกล้เคียงกับ ด้านการปรับตัวทางการเรียน ร้อยละ 64.00 ด้านอารมณ์และส่วนตัว ร้อยละ 60.89 ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ร้อยละ 59.78 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ร้อยละ 52.58 ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ร้อยละ 50.12 ด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย ร้อยละ 45.90 ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ร้อยละ 43.37 ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ร้อยละ 38.44 ด้านการปรับตัวทางเพศ ร้อยละ 37.19 และด้านบ้านและครอบครัว ร้อยละ 28.51

จะเห็นได้ว่าปัญหาที่มีผู้ประสบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการปรับตัวทางการเรียน และด้านที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด คือ ด้านบ้านและครอบครัว ส่วนปัญหาที่มีผู้ประสบในช่วงร้อยละ 59.78 ถึงร้อยละ 60.89 นับเป็นปัญหาที่มีผู้ประสบจำนวนค่อนข้างมาก และปัญหาที่มีผู้ประสบตั้งแต่ร้อยละ 45 ลงไป นับเป็นปัญหาที่มีผู้ประสบค่อนข้างน้อย ผลการวิจัยที่ได้นี้ สอดคล้องเป็นส่วนใหญ่กับผลการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัว ดังนี้

สอดคล้องผลการวิจัยของสุภาพรณ โคตรจรัส (2524) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของ ปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียน และปัญหาอันดับต้น ๆ ได้แก่ ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านอารมณ์และส่วนตัว และด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพ

และการศึกษา ปัญหาในอันดับท้าย ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านสุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านบ้านและครอบครัว และด้านการปรับตัวทางเพศ

เช่นเดียวกันกับผลการศึกษาของสุดสวาท นามราชกูร์ (2537) เรื่องปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา ปี 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาประสบปัญหาในอันดับต้น ๆ ได้แก่ ด้านการปรับตัวทางการเรียน ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ด้านอารมณ์และส่วนตัว และความสัมพันธ์ทางสังคม ส่วนปัญหาการปรับตัวในอันดับท้าย ๆ ได้แก่ ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านสุขภาพ และด้านบ้านและครอบครัว

สอดคล้องกับการศึกษาของ เมย์และแมคโคนาธา (1982) เพื่อสำรวจความต้องการของนักศึกษาในประเทศอังกฤษ พบว่า ความต้องการสูงสุดของนักศึกษา คือปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน และรองลงมา คือ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านอารมณ์และส่วน และด้านการเงิน และที่อยู่อาศัย

เช่นเดียวกับการศึกษาของ มัลลิกา จิตรสุข (2508 อ้างถึงใน สุภาพรณ โคตรจรัส, 2524) เรื่องความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยครุฑธรรานี ที่พบว่า นักศึกษาประสบปัญหามากที่สุด ในด้านการปรับตัวทางการเรียน และปัญหาในอันดับต้น ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ด้านกิจกรรมทางสังคมและการพักผ่อนหย่อนใจ ด้านการเข้าสังคม และด้านความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน ปัญหาอันดับท้าย ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านศาสนาและศีลธรรมจรรยา ด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย และด้านบ้านและครอบครัว

4.2.1.2 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ เห็นได้ว่าปัญหาของนักศึกษาชายประสบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน คิดเป็นร้อยละ 65.81 รองลงมา คือ ปัญหาที่มีผู้ประสบในช่วงร้อยละ 61.58 ลงมาถึงร้อยละ 59.23 นับว่าเป็นปัญหาที่มีผู้ประสบค่อนข้างมาก ประกอบด้วย ปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ และด้านอารมณ์และส่วนตัว ตามลำดับ นอกจากนั้นเป็นปัญหาที่มีผู้ประสบค่อนข้างน้อย ได้แก่ ปัญหาด้านสุขภาพ และพัฒนาการทางร่างกาย ด้านการปรับตัวทางเพศ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และด้านบ้านและครอบครัว

สำหรับปัญหาในนักศึกษาหญิงที่ประสบมากที่สุด ปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 70.73 รองลงมา คือ ปัญหาที่มีผู้ประสบค่อนข้างมาก คือ ในช่วงร้อยละ 62.96 ลงมาถึงร้อยละ 59.94 ได้แก่ ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านหลักสูตรและการสอน และด้าน

กิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ตามลำดับ ปัญหาที่มีผู้ประสบค่อนข้างน้อย คือ เพียงร้อยละ 45.83 ลงมาถึงร้อยละ 27.61 ได้แก่ ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านศีลธรรม จรรยาและศาสนา ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านการปรับตัวทางเพศ และด้านบ้านและครอบครัว ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ประสบปัญหาที่จัดว่าเป็นปัญหาค่อนข้างมาก และเป็นปัญหาค่อนข้างน้อย เช่นเดียวกัน แต่ปัญหาที่พบมากที่สุดแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาชายประสบปัญหามากที่สุด ด้านหลักสูตรและการสอน นักศึกษาหญิงประสบปัญหามากที่สุด ในด้านการปรับตัวทางการเรียน

พบว่าโดยภาพรวมแล้ว นักศึกษาชาย มีปัญหามากกว่านักศึกษาหญิง (ร้อยละ 50.13 และร้อยละ 49.08) ในปัญหา 5 ด้าน คือ ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านการปรับตัวทางเพศ และด้านบ้านและครอบครัว

สอดคล้องการศึกษาของสุภาพรณ โคตรจรัส (2524) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาหญิง ประสบปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และปัญหาในอันดับท้าย ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านบ้านและครอบครัว ด้านการเงินและที่อยู่ และด้านการปรับตัวทางเพศ

เช่นเดียวกับกับผลการศึกษาของสุดสวาท นามราชกูร์ (2537) ศึกษาเรื่องปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา ปี 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ในนักศึกษาหญิง มีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน มากที่สุด รองลงมา คือ ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านอารมณ์และส่วนตัว และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และปัญหาที่นักศึกษาหญิงประสบอันดับท้าย ๆ คือ ปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย และด้านบ้านและครอบครัว

และยังสอดคล้องกับการศึกษาของเมย์และแมคโคนาธา (1982) ศึกษาเรื่องการสำรวจความต้องการของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาหญิงมีปัญหาด้านการปรับตัวทางการเรียน มากที่สุด รองลงมา ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย และด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และปัญหาในอันดับท้าย ๆ ได้แก่ ด้านสุขภาพและพัฒนากายทาง

ร่างกาย ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ด้านการปรับตัวทางเพศ ด้านบ้านและครอบครัว และด้านหลักสูตรและการสอน

4.2.1.3 กลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตามหลักสูตร เมื่อพิจารณาความเป็นปัญหาโดยทั่วไป นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ และนักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม จะมีลักษณะปัญหาค่อนข้างคลึงกับปัญหาในนักศึกษาชาย กล่าวคือ นักศึกษาทั้งสองหลักสูตร ประสบปัญหาในอันดับต้น ๆ ในด้านหลักสูตรและการสอน และการปรับตัวทางการเรียน ในอันดับท้าย ๆ ในด้านบ้านและครอบครัว และนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล มีลักษณะปัญหาค่อนข้างคลึงกับนักศึกษาหญิง กล่าวคือ ประสบปัญหาอันดับต้น ๆ ในด้านการปรับตัวทางการเรียน ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านอารมณ์และส่วนตัว และประสบปัญหาอันดับท้าย ๆ ในด้านการปรับตัวทางเพศ ด้านบ้านและครอบครัว และด้านการเงินและที่อยู่อาศัย

จากข้อมูลที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจสืบเนื่องมาจาก นักศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ และหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม นักศึกษาเกือบทั้งหมดเป็นนักศึกษาชาย และในหลักสูตรทันตภิบาล นักศึกษาเกือบทั้งหมดเป็นนักศึกษาหญิง

และเมื่อพิจารณาปัญหารวมทั้ง 11 ด้าน พบว่า นักศึกษาทุกหลักสูตรมีปัญหาการปรับตัวอยู่ในช่วงร้อยละ 47.23 ถึงร้อยละ 63.90 โดยนักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม มีร้อยละของปัญหาการปรับตัวเป็นอันดับหนึ่ง คือร้อยละ 63.90 รองลงมาคือนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ ร้อยละ 48.15 และนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล มีปัญหาการปรับตัวเป็นอันดับสุดท้าย ร้อยละ 47.23

สอดคล้องกับผลการวิจัยของเสาวลักษณ์ ศรีดาเกษ (2537) เรื่องการศึกษานุคลิกภาพ การปรับตัวทางสังคมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้ง 3 หลักสูตรในวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักศึกษาหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม มีคะแนนการปรับตัวทางสังคม ในอันดับสุดท้าย (มีปัญหาการปรับตัวมากอันดับหนึ่ง) และนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ มีคะแนนการปรับตัวทางสังคมเป็นอันดับรองลงมา และนักศึกษาหลักสูตรทันตภิบาล มีคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงเป็นอันดับหนึ่ง (มีปัญหาการปรับตัวเป็นอันดับที่ 3)

จากผลการวิจัยดังกล่าว พอสรุปได้ว่า นักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น มีปัญหาการปรับตัวอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งของนักศึกษา (ร้อยละ 49.53) ในจำนวนนี้ นักศึกษารายงานว่า ตนมีปัญหาน้อยเล็กน้อย ร้อยละ 23.46 ระดับปานกลาง ร้อยละ 14.75 และนักศึกษารายงานว่าตนมีปัญหในระดับมากถึงมากที่สุดเพียง ร้อยละ 11.32 ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดอยู่ในระดับเล็กน้อย มีเพียงหนึ่งในสิบเท่านั้น ในที่นี้เป็นที่น่ายินดีว่า นักศึกษามีการปรับตัว

ได้ดี แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีสุขภาพจิตดี จะเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่อย่างสดชื่น รื่นเริง สามารถกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถของตนให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม และพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่าง ๆ ที่ตนประสบ (สุชา จันทน์เอม, 2531)

นั่นแสดงให้เห็นว่า สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวนักศึกษา เอื้ออำนวยให้นักศึกษามีสุขภาพจิตและการปรับตัวที่ดี ดังที่ สุภาพรณ โคตรจรัส (2527) กล่าวไว้ว่า สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะส่งผลให้บุคคลนั้น เป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดี เช่นเดียวกับกับแนวคิดของนักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยม กล่าวว่า บุคคลที่มีสุขภาพจิตดี คือบุคคลที่เรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสม ที่ปรับเข้ากับสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อม และตรงตามทัศนะของนักทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ถือว่า คุณลักษณะที่ดีงามในบุคลิกภาพของคน เป็นผลจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม (นิภา นิธยาน, 2530) ซึ่งทำให้เกิดการปรับตัวที่ดี

นิภา นิธยาน (2530) ได้กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวและบุคลิกภาพว่ามีสามด้านใหญ่ ๆ คือ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมทางสังคม กล่าวโดยสรุปได้ว่า คนเราจะได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งจากการที่เด็กได้เรียนรู้บทบาทของตนในครอบครัว ทั้งนี้จากบรรยากาศภายในครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ ลำดับการเกิด ตลอดจนพื้นฐานทางวัฒนธรรมและระเบียบแบบแผนของสังคม รวมทั้ง สิ่งแวดล้อมทางสังคมของเพื่อนบ้าน โรงเรียน และชุมชน อีกทั้งประเพณี หลักศีลธรรมจรรยา และค่านิยมของสมาชิกในสังคม ที่เด็กจะต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วย เหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการปรับตัวและแบบของบุคลิกภาพได้ทั้งสิ้น

แต่ก็มีปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาวิทยาลัยการสาธารณสุขสุรินทร์ โดยส่วนรวมก็ควรแก่การพิจารณา ได้แก่

(1) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและประสบการณ์ทางด้านวิชาการ ประกอบด้วย ปัญหาเกี่ยวกับแรงจูงใจ นิสัย ทักษะ และทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งทัศนคติที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนและการดำเนินงานของ พบว่า นักศึกษาส่วนมาก มีพื้นฐานความรู้ไม่ดีในบางวิชา ไม่ได้ใช้เวลาดูหนังสือหรือศึกษาค้นคว้าเพียงพอ กังวลเกี่ยวกับการสอบเรียนไม่เก่ง ได้คะแนนต่ำ เขียนบรรยายไม่เก่ง การ ไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์สอน ชั้นเรียนน่าเบื่อหน่าย บางวิชาอาจารย์ให้งานมากเกินไป วิทยาลัยขาดอุปกรณ์เพื่อการค้นหา กิจกรรมของวิทยาลัยขาดการประสานงานที่ดี วิทยาลัยไม่สนใจความต้องการของนักศึกษา

(2) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว ประกอบด้วยปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวทางอารมณ์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ มักกังวลใจในสิ่งเล็กน้อย มักเครียดอยู่เสมอ ไม่สามารถลืมเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจได้ มีส่วนเสีย เช่น ซ้ำลิ้ม สะเพร่า

(3) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวและกิจกรรมทางสังคม ประกอบด้วยปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ และด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ รู้สึกอ่อนเพลียอยู่เสมอ นอนและพักผ่อนไม่เพียงพอ รู้สึกอ่อนเพลียอยู่เสมอ นักศึกษามีโอกาสเล่นกีฬาน้อยมาก และไม่ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2.2.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า ปัญหาการปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1334$)

แสดงให้เห็นว่าปัญหาการปรับตัวรวมทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปในทางเดียว เช่น ถ้าพบว่า นักศึกษาคนหนึ่งมีปัญหาการปรับตัวสูง จะพบว่านักศึกษานั้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามไปด้วย ซึ่งน่าจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อหาคำอธิบายที่เหมาะสม

เมื่อพิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านบ้านและครอบครัว ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1867, .1513, .1470, .1437$ และ $.1233$ ตามลำดับ) หมายความว่า ถ้านักศึกษามีปัญหาด้านบ้านและครอบครัวมาก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามไปด้วย ซึ่งควรจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมต่อไป

4.2.2.2 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาชาย ปัญหาการปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2456$) ในนักศึกษาหญิง ปัญหาการปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในนักศึกษาชาย พบว่า ปัญหาการปรับตัวด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง กับผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2796, .2666$) ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา ด้านบ้านและครอบครัว ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านการปรับตัวทางเพศ ด้านหลักสูตรและการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .2448, .2224, .2221, .1761$ และ $.1707$ ตามลำดับ) แสดงให้เห็นว่า ถ้านักศึกษาชายมีปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางสังคมสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงไปด้วย ซึ่งน่าจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อหาคำอธิบายที่เหมาะสม

และในนักศึกษาหญิง ปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ถ้านักศึกษาหญิงคนใดมีปัญหาด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกายสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในทางกลับกัน ถ้านักศึกษาหญิงคนใดมีปัญหาด้านหลักสูตรและการสอนมาก นักศึกษาคนนั้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงตามไปด้วย ซึ่งน่าจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อหาคำอธิบายที่เหมาะสม

4.2.2.3 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามหลักสูตร มีเพียงหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ หลักสูตรเดียว ที่พบว่า ปัญหาการปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .1687$)

เมื่อพิจารณา ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวแต่ละด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ในนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านบ้านและครอบครัว และด้านหลักสูตรและการสอน ($r = .2000, .1915, .1909, .1842$ และ $.1793$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ถ้านักศึกษาคนใด มีปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการมาก นักศึกษาคนนั้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ด้วย ซึ่งน่าจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติม เพื่อหาคำอธิบายที่เหมาะสม เช่นกัน

ในหลักสูตรทันตภิบาล และหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม พบว่า ปัญหาการปรับตัวแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพจิตร ผักเจริญผล (2523) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์ การปรับตัวและสติปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า การปรับตัวและสติปัญญามีความสัมพันธ์กัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัญหาการปรับตัวด้านต่าง ๆ ของนักศึกษา

4.2.3.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ และกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามหลักสูตร พบว่าปัญหาการปรับตัวในแต่ละคู่ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ปัญหาการปรับตัวทั้ง 11 ด้าน มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ถ้านักศึกษามีปัญหาด้านหลักสูตรและการสอนมาก ก็มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนาสูงไปด้วย

ยกเว้น ในหลักสูตรเจ้าพนักงานเภสัชกรรม พบว่า มีปัญหาการปรับตัว 12 คู่ ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัญหาด้านหลักสูตรและการสอน กับด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา และด้านการปรับตัวทางการเรียน ปัญหาด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา กับด้านสุขภาพและพัฒนากายทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านการปรับตัวทางการเรียน และด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา